

Vízum Do Palestiny V J-Pase Liselotte Teltscherové

Tohle je moje vízum do Palestiny, které jsem dostala v Římě v roce 1940.

Můj otec byl předvolán emigrační kanceláří v roce 1940, kde mu řekli, aby opustil Protektorát (Protektorát Čechy a Morava) a Říši do jednoho týdne. Nevím, proč se to stalo, ale rozhodně nám to zachránilo život. S otcem jsem se o tom později bavila a on řekl, že také neví proč. Otec byl velice dobročinný člověk a já myslím, že někdy pravděpodobně někomu pomohl, kdo se později dostal do zvláštní pozice ve vztahu k Němcům a na oplátku pomohl nám.

Nebylo jednoduché opustit po začátku 2. světové války Protektorát. Bylo nemožné získat vízum kteréhokoliv ze spojeneckých států, pokud jste se nacházeli na německém území. Na světě bylo pouze jedno místo, kam bylo možné jet s J-pasem – Šanghaj. Potřebovali jste pouze nějaké peníze. Nevím, možná existovaly nějaké organizované transporty do Šanghaje, ale mí rodiče jeli na vlastní pěst. Peníze jsme dostali od tatínkových bratrů, kteří předtím odjeli do Anglie. Jeli jsme vlakem do Opatije v Itálii a čekali tam na člun do Šanghaje, který se vypravoval pouze jednou měsíčně. Takže jsme tam strávili téměř měsíc.

Během té doby se na mě usmálo štěstí, protože jsem dostala certifikát ke studiu v Palestině. Dostala jsem ho od strýčka Richarda, který ho pro mě v Anglii sehnal. Poslal mi ho do Itálie poštou. Takže jsem měla možnost studovat v Palestině, což bylo lepší než jít do ghetta v Šanghaji. Palestina byl pod britským mandátem a já tam nemohla jet s J-pasem. Někdo nám přesto řekl, že ve Fiume je starý německý konzul, který je velice slušný a dává Židům pasy bez písmene „J“. Jela jsem tam s otcem. Řekli jsme mu, že jsem překročila ilegálně hranici do Jugoslávie a pak do Itálie a on mi opravdu dal nový pas. Jela jsem do Jeruzaléma studovat biologii a rodiče jeli se sestrou do

Šanghaje.

Moje studia v Palestině byla zajímavá zkušenost. Dostala jsem certifikát a každý s certifikátem obdržel stipendium na dva roky. Nebylo to moc, ale pomohlo to. Bylo tam mnoho Čechů s certifikátem. Někteří byli ženatí, nechali své ženy doma a chtěli je dostat do Palestiny také, takže se vzdali stipendia a koupili pro ně certifikát. Vím, že v jednom nebo dvou případech to vyšlo. Ale i tak jsme museli pracovat. Musela jsem platit za pokoj, který jsem si pronajala, a taky jsem musela něco jíst. Uklízeli jsme na Jeruzalémské univerzitě, ale bylo příliš mnoho uchazečů, takže každý dostal práci jen na tři měsíce. Také jsem uklízela v domácnostech. Nejprve jsem si myslela, že bych mohla učit jazyky nebo něco takového, ale bylo tam příliš mnoho vzdělaných lidí. Byla tam spousta doktorů, kteří prodávali vejce místo toho, aby pracovali ve svém oboru.